

около си. Никое отъ тѣзи дѣца не врѣкало. Тѣ покорно седѣли въ това неудобно положение безъ да издадатъ гласъ. Това мълчание било наслѣдено отъ тѣхнитѣ бащи, дѣди и прадѣди: трѣбвало да мълчатъ, трѣбвало да се притайватъ, да не правятъ никакъвъ шумъ.... Тѣзи правила се спазвали и били полезни за всички диви или полудиви народи.

Обаче, този пжтъ се случило, та дѣцата изкрѣщѣли — дали сигналъ. Женитѣ работѣли всрѣдъ кукуруз-

нитѣ ниви и незабѣлѣзали, какъ къмъ дѣцата се промъкнала тѣхната горска съсѣдка — *мечката*. Тихо се промъквала мечката, привлѣчена отъ човѣшката миризма на дѣцата, а може би и отъ любопитство къмъ тия овѣсени по клонитѣ малки човѣчета...

Любопитнитѣ дѣтски очички отначало само разгледвали тази своя рунтава съсѣдка, но ето — издава се изпърво единъ, послѣ — втори, трети отчаянъ писъкъ. Майкитѣ чули и веднага се притекли при дѣцата. Врѣме за губене нѣмало. Но съ голи рѣцѣ що да сторятъ? Мечката е опасенъ противникъ. Но, ето, една майка се